

l'entrevista | EDUARD BATLLE

«Són temps de ser ràpid i creatiu»

Com s'aplica l'essència de la Fórmula 1 a l'empresa?

—«Sobretot, en el model d'organització, perquè a la fórmula 1 no només hi ha un pilot i un vehicle, sinó que hi ha tot tipus d'enginyers i estratègies... i és un gran equip!»

—**On radica l'espectacular i inesperat èxit de l'escuderia Brawn GP?**

—«A saber veure les oportunitats que són presents però a les quals, a vegades, no parem prou atenció. En el seu cas, a saber llegir molt bé les es-cletxes que va donar el reglament.»

—**Campió del món, Jason Batton, i Rubens Barrichello, tercer. L'enginyer i director Ros Brawn ens podria donar molts arguments.**

—«Sí, n'és l'artífex. Va ser la persona que va creure i apostar pel fet que els difusors serien l'element més competitiu del campionat. I després va comprar els cotxes, la fàbrica i tot el personal d'Honda. I va guanyar!»

—**És lògic que ràpidament fos una escuderia comprada per Mercedes?**

—«No tan ràpidament. Ha estat un any en competició, ha sabut gestionar l'èxit i buscar el millor comprador. Han gestionat amb molta habilitat el futur, la marca era una aposta i ara calia una altra etapa.»

—**I un rècord històric: mai una escuderia de nova creació no havia guanyat el campionat el primer any.**

—«Sí. La lliçó d'aquesta escuderia és que els petits, si són ràpids i creatius, poden guanyar els grans, que són lents i, a vegades, poc creatius.»

—**Primer consell i primera pauta de l'èxit de Brawn GP?**

—«Rapidesa i creativitat.»

—**Sense conèixer a fons l'F1 abans del llibre, com va dir, què l'ha sorprès ara que ja en té més nocions?**

—«Que hi ha molts clíxés producte de l'espectacle audiovisual, fonamentalment, però que al darrere el que hi ha és una complexitat professional tècnica, mecànica i científica que hauríem d'estudiar i conèixer a fons per aplicar qualsevol procés de modernització de les nostres empreses.»

—**Sempre hi ha unes lliçons per a una estratègia guanyadora?**

—«Sí. I determinació és una d'elles. Càlcul, també. Saber administrar els petits avantatges per guanyar al final de la cursa, també. I adonar-se que, en un campionat, sí que hi ha moltes curses i moltes victòries, però al final només hi ha un únic campió del món.»

—**És lògic que sempre calgui aportar noves idees al món empresarial i més en un període convuls.**

—«Sí, perquè en el fons les empreses produeixen productes i serveis que s'han d'adaptar a la realitat. I quan la realitat canvia, aquests productes i serveis també s'han d'adaptar.»

—**Noves pautes i solucions davant de vells privilegis i jerarquies. És l'horitzó d'encara un llarg camí?**

—«Estem en un moment en la nostra societat en el qual el poder no resideix ni en la jerarquia, ni en la propietat, ni en la mida de les organitzacions. Ara resideix en els qui tenen capacitat creativa, rapidesa i agilitat.»

Antoni Gutiérrez Rubí

ASSESSOR DE COMUNICACIÓ

Assessor de comunicació pública i política. Ha escrit el llibre «Lecciones de Brawn GP» (Ed. Alienta) per valorar l'èxit recent d'aquesta escuderia a la fórmula 1 i extreure'n deu lliçons per a l'àmbit empresarial.

Foto: EL PUNT

Antoni Gutiérrez-Rubí està acostumat a fer el treball comunicatiu des de darrere amb empreses, governs i polítics perquè després el missatge públic tingui l'èxit desitjat. Li agradaria intervenir en les eleccions al Barça i tindrà més feina en les polítiques de la tardor i la primavera. És prudent en el missatge, evidenciant que coneix les pautes de la comunicació, i és un ferm defensor de les TIC en la nova societat del coneixement. Prepara un nou llibre sobre el flux de les idees per analitzar com mantenir una identitat i un projecte estable quan estàs en moviment continu

—En general, ens hàviem acostumat a la comoditat per la bonança?

—«És que els excedents i els beneficis a curt termini adormen l'esperit creatiu i, per tant, l'acomoden.»

—**Trencar l'estereotip no és fàcil.**

—«Sí, però la crisi ens ha posat en una situació interessant perquè, tot i els molts problemes, és una gran oportunitat per afrontar el canvi.»

—**Ara vénen eleccions al Barça, i les catalanes, municipals i generals. Amb tants candidats, el resultat final són líders prefabricats?**

—«No. Hauríem de parlar del fet que un procés electoral cada dia és més complex i calen molts professionals i tècnics per contribuir a les vic-

tòries. Però les campanyes no les fan els professionals, les fa la gent, els militants, els simpatitzants... Aquestes són les campanyes guanyadores.»

—**Suposo que és complicat que això ho entengui el candidat.**

—«Sí, perquè els candidats tendeixen a confiar bastant en la publicitat electoral i és cert que juga un paper rellevant, però no determinant. El que és determinant és una mobilització electoral que neix des de la base i intenta entendre el remor de fons.»

—**Si el contracten és perquè escolta: «Sóc el candidat i vull guanyar»?**

—«Sí, però també potser necessiten una ajuda puntual. La meua tasca consisteix a ajudar-los a entendre què passa i que els entenguin a ells.»

—**Gestionar la realitat i el món 2.0 és clau per a l'empreses en l'economia de la societat en xarxa?**

—«Fonamental. Qui no entengui la societat digital, ni la societat del coneixement, no serà una empresa, ni una institució, ni un partit polític, ni una persona del segle XXI.»

—**I en quin estadi estem ara?**

—«En aquell en què uns ho entenen molt i d'altres, gens.»

—**I a vostè qui l'assessora?**

—«El meu equip.»

—**Per guanyar sempre caldrà un líder com Ros Brawn?**

—«Sí. I, sobretot, una idea guanyadora. I un líder o unes persones que els sàpigues transmetre.»

plaça major

JOSEP MARIA TERRICABRAS (*)

Nacionalisme i independència

En alguns ambients el nacionalisme té mala premsa. No m'estranya: en general, els crítics del nacionalisme pertanyen a alguna nació gran, poderosa i, per tant, saben molt bé, per experiència històrica directa, que el nacionalisme pot arribar a ser molt perillós, agressiu i colonitzador. No diré que els que pertanyem a nacions relativament petites no correm certs perills, però els nostres perills són menors. Si alguns volen ampliar i exagerar els perills del nacionalisme català, per exemple, és perquè Espanya se'n sent afeblida. Però, ja es veu que afeblir una mica els forts no pot ser gens dolent. Sospito que molts som nacionalistes de forma provisional. Vull dir que jo defenso la nació catalana perquè no és reconeguda ni acceptada com ho hauria de ser. El dia, però, que Catalunya sigui independent, deixaré de ser immediatament nacionalista català. El nacionalisme és la reivindicació del reconeixement de la nació. Quan el reconeixement s'ha fet, el nacionalisme ja no té raó de ser. Per això resulten tan perillosos els nacionalismes dels estats, que no se

“Sóc nacionalista amb ganes de deixar de ser-ho”

sap ben bé que reivindiquen, llevat que sigui que volen tenir encara més influència, de vegades, més territoris. Sóc, doncs, nacionalista amb ganes de deixar de ser-ho. Tal com m'agradaria no haver de ser feminista ni ecologista. Darrerament descobreixo un creixent nombre de catalans que són independentistes sense voler-se identificar com a nacionalistes. Em sembla la mar de bé. Si són independentistes és que, reconeixen, com jo, que Catalunya necessita un Estat, que no pot ser una nació sotmesa. El nostre objectiu és el mateix, encara que potser vinguem de tradicions o d'experiències distintes. Vinguem, doncs, d'allà on vinguem, som molts els que ens adonem que el dependentisme és una mala aposta, perquè les teves decisions depenen de decisions d'altres. És mentida, per exemple, allò que es repeteix que Catalunya mai no havia tingut tanta llibertat com ara. Els que diuen això no saben història, o no en volen saber: el 1714 fórem derrotats en una guerra que ens va prendre les llibertats. Llavors érem un regne amb tots els ets i uts, amb constitucions pròpies, que feien que el rei les jurés i callés. Per això sabem que un Estatut no va enlloc. El poble que ja ha tingut constitucions, sap que només tornarà a ser realment lliure quan en tingui una altra. Aquest cop, moderna. I jo em sé imaginar la nostra Constitució molt més moderna que la que regeix Espanya. Que la Constitució espanyola no ho permeti i compti amb l'exèrcit per impedir-ho és la prova més clara que no és una constitució democràtica.

(*) Associació per les Noves Bases de Manresa. <http://novesbasesdemanresa.bloc.cat>.